

Hvad kvantitativ lempelse (QE) haver udvirket: Financial Times ser 'Verdens Ende'

7. august 2016 – Ifølge EIR's nye estimater har verdens fire største centralbanker fjernet værdipapirer for lidt under \$16 billioner fra private bankers regnskaber og over til deres egne, siden USA's centralbank, Federal Reserve, indledte det store pengetrykningsspil, kendt som »kvantitativ lempelse« (Quantitative Easing, QE) i 2009. Fed, den Europæiske Centralbank (ECB), Bank of England (BOE) og Bank of Japan (BOJ) ejer nu omkring en fjerdedel af al statsgæld i verden og har slæbt en tredjedel af al statsgæld i Europa, Japan og USA ind i de *negative* rentesatsers territorium, hvilket er uden fortilfælde.

Disse centralbanker fortsætter desuden med at forøge den »kvantitative lempelse« med en rate af omkring \$2,4 billion om året, en rate, der er højere end på noget forudgående tidspunkt efter bankpanikken og det økonomiske krak i 2008. Og til trods for, at Fed ikke længere udfører disse »lempelser«, så fortsætter amerikanske banker og store selskaber med at opsuge nye centralbank-penge gennem deres afdelinger i London, Europa og Japan.

Dagens artikel i *Financial Times*, »Enden på verden, som vi kender den?«, af Michael Power, siger, at centralbankerne »har vendt de finansielle normer på hovedet«. Artiklen bemærker, at en meget alvorlig virkning af dette er, at kapitalinvesteringer fra erhvervslivet har nået, eller nærmer sig, *rekordlave* niveauer i hele den transatlantiske verden.

»Henved 30 % af udstedte statsobligationer på globalt plan har

negative afkast«, rapporterer Power. Og, »Som Morgan Stanley har bemærket, 'I løbet af de seneste 17 år har statslån med en løbetid på 10 år i USA, Tyskland, UK og Japan givet et bedre afkast end det lokale marked for værdipapirer, og med lavere flygtighed.'« Dette skyldes, at, i takt med, at renter på obligationer sikkert og støt er faldet i et årti, ned til nul og derunder, og til næsten nul selv for store selskabers obligationers vedkommende, så er markeds-'prisen' på disse obligationer lige så sikkert og støt steget, og skaber således et perfekt, spekulativt marked »uden for økonomierne«.

Denne fatale virkning på banksystemet er blevet tydelig efter krakket i 2008. Store banker, der er centreret på Wall Street og i City of London, har reduceret deres kommercielle udlån til økonomien, koncentreret sig om investeringsbank-spekulation i obligations- og værdipapirsmarkedene, og lagt sig i slipstrømmen af centralbankerne i markederne for statsobligationer, for at tjene en pålidelig »profit« – og dernæst deponere den som overskudsreserver i de samme centralbanker. Og deres spekulation i statslånspapirer har tilvejebragt den sikkerhedsstillelse, som de har brugt og /eller udlånt til finansielle indsatser i derivater og de såkaldte tredjeparts-genopkøbs-, eller »repo«-markeder. De store bankholdingselskaber har alle bevæget sig i retning af modellen hos Deutsche Bank, for hvem udlån blot udgør 15 % af bankens »aktiver« for i alt 1,6 billion euro – og som nu *de facto* er bankerot.